

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2244/2020
03.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Иван Вукићевић, адвокат у ..., против туженог-противтужиоца ДОО „САЊА ТРАНСПОРТ“ Србобран, чији је пуномоћник Иван Гвозденац, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2061/19 од 02.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2061/19 од 02.03.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог - противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2061/19 од 02.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 54/16 од 22.01.2019. године у ставу првом изреке, утврђено је постојање потраживања тужиоца-противтуженог према туженом –противтужиоцу на име неисплаћених девизних дневница и неискоришћеног годишњег одмора у износу од 421.268,30 динара, са законском затезном каматом која је обрачуната у износу од 159.823,31 динар до 28.08.2018. године и са законском затезном каматом на главницу од 421.268,30 динара почев од 29.08.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, утврђено је постојање потраживања туженог-противтужиоца према тужиоцу-противтуженом на име мањка у аконтационим трошковима у износу од 96.029,16 динара са законском затезном каматом која је обрачуната у износу од 25.357,05 динара до 28.08.2018. године и са законском затезном каматом на главницу од 96.029,14 динара почев од 29.08.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, пребијена су наведена потраживања те је тужени-противтужилац обавезан да тужиоцу-противтуженом исплати износ од 325.239,14 динара са законском затезном каматом која је обрачуната у износу од 134.466,26 динара до 28.08.2018. године и са законском затезном каматом на главницу од 325.239,14 динара почев од 29.08.2018. године до исплате, те да му тужени накнади

трошкове парничног поступка у износу од 140.450,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2061/19 од 02.03.2020. године одбијена је као неоснована жалба туженог-противтужиоца и потврђена је првостепена пресуда у делу у коме је утврђено потраживање тужиоца-противтуженог, у делу у коме је након пребијања међусобних потраживања тужени-противтужилац обавезан на исплату досуђених новчаних износа тужиоцу-противтуженом и у погледу одлуке о трошковима.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени-противтужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... са изменама) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог-противтужиоца, јер у конкретном случају за то нису испуњени услови из одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. Није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Другостепеном пресудом је правноснажно одлучено о тужбеном и противтужбеном захтеву тако што је усвојен тужбени захтев на име неисплаћених девизних дневница за период од 19.02.2013. године до 30.04.2015. године и неискоришћеног годишњег одмора и противтужбени захтев на име мањка у аконтационим трошковима, након чега је извршено пребијање наведених међусобних потраживања и тужени обавезан на исплату разлике ових потраживања. Нижестепени судови су приликом доношења одлуке о висини припадајућих девизних дневница пошли од правног става да се за утужени период пре доношења измена и допуна Закона о раду од 29.07.2014. године (члан 118. став 1. тачка 3.) има применити Уредба о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Сл. гласник РС“, бр. 98/2007 и 84/2014), као једини донети пропис из те области, а да након ових измена запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за проведено време на службеном путу у иностарнству. Како тужени ово питање није уредио нити општим актом, нити закљученим уговором о раду, судови су за период после измене Закона о раду из 2014. године прихватили варијанту обрачуна применом неопорезивог износа девизних дневница у складу са чланом 18. став 1. тачка 2. Закона о порезу на доходак грађана која упућује на примену наведене Уредбе.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин одлучивања и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања нити потреба

за уједначавањем судске праксе. Ревизијом се не указује на постојање супротних судских одлука у истим или сличним правним ситуацијама, односно на различито поступање и неуједначеност судске праксе. Ревидент оспорава правилност примене материјалног права од стране нижестепених судова, што само по себи није довољан разлог за дозвољеност посебне ревизије. Погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање на које указује ревидент није законски основ због кога се може изјавити посебна ревизија.

Зато је на основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) и налази да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу поднео 19.02.2016. године. Противтужба је поднета 12.04.2016. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде у поступку по ревизији износи 325.239,15 динара, што по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 2.648,88 евра.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ о новчаном потраживању из радног односа у коме вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија туженог-противтужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић